

A fiatalok közül egyre többen élnek különféle kábítószerrel, és válnak pillanatok alatt drogfüggőkké. A Magyar Református Egyház és a Kallódó Ifjúságot Mentő Misszió támogatásával jött létre a Ráckeresztúri Drogterápiás Otthon, ahol szenvedélybeteg fiataloknak nyújtanak csoportos terápiákkal gyógyulási lehetőségeket. Az otthon egyik lakójával készítettem interjút, aki őszintén mesélt életéről.

Milyen családban nőttél fel? A szüleid hogyan neveltek?

Nagyon jó családban nőttem fel, ha anyagiakat nézzük. Jómódúak voltunk, semmiből nem volt hiányom, mindent megkaptam. Csak éppen azt nem, ami hiányzott volna: a lelki támogatást. A szüleim eléggé sikerorientáltak voltak, tehát ha jó jegyeket hoztam az iskolából, akkor szerettek, ha rossz jegyeket, akkor úgy éreztem, mintha nem is a fiuk lennék. Ők abból gazdálkodtak, amijük volt, amikor fiatalok voltak, nem volt semmijük, és nagyon sokat dolgoztak azért, hogy elérjenek bármit is. Az volt az elhatározásuk, hogy ha lesz gyerekük, akkor mindent megadnak neki, de sajnos átestek a ló túloldalára. Teljesen anyagiasan gondolkoztak, nem úgy, mint a szerető szülők.

Fiatalként könnyen beilleszkedtél a közösségekbe, és teremtettél új kapcsolatokat?

Mindig is kicsit szorongós voltam, és feszült vagyok új kapcsolatok kiépítésekor. Persze most már jól tudom kezelni ezeket, de korábban nehezen nyitottam a többi ember felé. Ez is jó ok volt arra, hogy elkezdtem drogozni, oldani a feszültséget magamban.

Azért voltak igazi barátaid, akikkel meg tudtad beszélni a problémáidat?

Persze. Igazából azok sem voltak hamis barátok, akikkel együtt drogoztam, mert ők ugyanolyanok voltak, mint én. Hat éven keresztül drogoztunk együtt, mindent megbeszéltem velük. Egymás hülyeségét erősítettük, egymást vittük a rosszba. Őket is barátnak tekintem, annak ellenére, hogy most már nem fogom őket felhívni soha. Előtte is voltak igazi, tiszta barátaim, de ők idővel, szépen lassan lemorzsolódtak rólam, mert nekem más érdeklődésem lett...

Hogyan kezdődött? Miért döntöttél úgy, hogy nincsen más lehetőség, csak a kábítószer?

Előre elterveztem, hogy drogozni fogok. Egy évvel korábban már tudtam, hogy ki akarom próbálni a füvet, az első kísérlet pedig nem volt negatív élmény. Azt éreztem, hogy megnyugtat, és feloldja azt a feszültséget, ami akkor bennem volt. Nagyon megtetszett, így a füvezéssel indult a történet, és két év alatt teljesen leépültem. Persze otthonról hordtam el a pénzt, mert nem volt állandó keresetem. A füvezést 16 évesen kezdtem el, és 17 éves korom végéig gyakorlatilag teljesen átvette az irányítást fölöttem. Aztán a szüleim kitalálták, hogy kitelepítenek Kínába, ahol édesapámnak volt egy társcége. Azt gondolták, hogy ez nagyon jól fog tenni nekem, hogy majd ott nem fogok füvezni. De ez nem így történt. Mivel akkor lettem 18 éves, Kínában az első gondolatom az volt, hogy füvet kéne venni, de csak ketamint kaptam, és így próbáltam ki a kemény drogokat. A magány, a szeretethiány és a feszültségoldás miatt kezdtem el drogozni. Nem a drogozás a probléma, az csak egy megoldó képlet egy problémára, ami nem túl helyes, de mégis sokáig ezt használtam. Ezután jött egy teljesen kész állapot. Először azt éreztem, hogy ez jó, aztán már csak azért csináltam, hogy ne legyen rossz.

Tisztában voltál azzal, hogy mibe keveredtél bele?

Nem igazán. Öt éven keresztül bármi volt, nem magamat, hanem a társadalmat, a környezetemet okoltam. Ilyen volt például az, amikor kirúgtak az állásomból. Aztán ténylegesen elbuktam mindent magam körül, és kezdett megfogalmazódni bennem a gondolat, hogy mégis a kábítószerrel van a baj, majd elkezdtem fontolgatni, hogy abba kéne hagyni.

A családdal és a régi barátaiddal megromlott a kapcsolatod, amikor elkezdted drogozni?

A tiszta, régi barátaimmal teljesen megromlott a kapcsolatom, én jobbra mentem, ők balra. Most már nem tudok róluk semmit. A szüleimmel is megromlott a viszony, furcsa volt nekik ez a helyzet, ilyenekkel még nem találkoztak. A kínai kitelepítés sem volt kamatoztató a személyiségemnek, fordítva sült el, mint szeretnék volna.

Hogyan kerültél a terápiás csoportba?

Édesanyám hívő református volt, aktívan gyakorolta a vallást. Ő találta nekem ezt a helyet Ráckeresztúron. Egyedül is sokszor próbálkoztam leszokni, de nem sikerült, mert mindig találtam okot egy „utolsóra”, ami még belefér. Természetesen úgy nem lehet változtatni, ha az ember nem akarja. El lehet tölteni 8 hónapot a kórházban úgy, hogy van tévé, konditerem, kaja, de ennek semmi értelme.

Miért döntöttél úgy, hogy mégis máshogyan kéne élni?

Amikor elbocsátottak a munkahelyemről és elhagyott a családom, akkor fogalmazódott meg bennem a gondolat, hogy lehet, hogy az én hibám az egész. Onnantól kezdve, hogy felismertem és rájöttem, hogy ez veszélyes, bűntudatom lett. Úgy gondolom, hogy ha egyszer beismeri az ember, hogy gyenge és esendő, akkor már nem úgy használja a szereket, mint előtte.

A terápia miben segített neked? Voltak olyanok, akiknek a példáját látva te is megerősödtél?

Tulajdonképpen egymást segítettük. Ez mindig kölcsönös volt köztünk, az idősebb lakó segíti a fiatalabbat, és most már én is idősebb lakó vagyok. Igazából saját magamtól védnek meg, olyan önigazolásoktól, amik hamisak. Gyártunk valamilyen teóriát arra, hogy miért drogozunk, vagy hogyan próbáljunk kikerülni az otthonból, de nem valljuk be magunknak, hogy ezek mind csak menekülési útvonalak a probléma megoldása elől. Szerintem előbb-utóbb bele fog bukni az ember. Nekem is volt kocsim, barátnőm, de mégsem tett boldoggá, hiába volt meg mindenem, amiért más irtó sokat dolgozik, nekem ez kevés volt.

Hogyan ismerted meg Istent? Volt valamilyen nagy fordulópont az életedben?

A Ráckeresztúri Otthon előtt ateista voltam, most viszont már hiszek Istenben. Voltam konfirmálni is, de a szüleim ezt speciális dolgokkal, például ajándékokkal érték el nálam. Még Ráckeresztúron is ódzkodtam a témától, nem nagyon szerettem énekelni a többiekkel. Drogos közegben éltem előtte 6-7 évet, furcsálltam, hogy mindenki megölelte egymást az otthonban, azt kerestem, hogy hol van az átverés. Miért ölelnek meg? A pólómat akarják ellopni? Egyszerűen nem tudtam, hogy mit akarnak. Harminc tróger drogos miért viselkedik így? Idővel rá kellett jönnöm, hogy ez tényleg őszinte, és szépen lassan ráragad az emberre. Először

kétkedtem, és mindenkit zaklattam a kérdéseimmel. Aztán beismertem, hogy nekem ez nagyon nehéz; én olyan ember vagyok, aki azt hiszi el, amit lát. Közben a Bibliát használati utasításként kezdtem el kezelni, nem tudtam egyszerre kirúgni az ajtót, de szépen lassan sikerült.

Hogyan épültél fel? Mennyi ideig tartott újra beilleszkedni a társadalomba?

Ez egy folyamat, amely három fázisból áll: 4 hónapig abszolút nem jöhetsz ki, aztán kéthetente egy nap, majd kéthetente két nap engedélyezett. Még azért nem estem vissza, mert mindenkit elengedtem a múltamból. Nem az a nehéz, hogy ott bent kell lenni, hanem az, hogy le kell zárnod mindent, ami előtte volt. Valakinek a családjától is el kell búcsúznia, mert visszahúzó erő; én sem tudok már visszamenni édesapám vállalkozásához, mert nem jó, ha sokat vagyok vele. Mivel még csak most jövök ki a reabról, nagyon nehéz a beilleszkedés.

Mondhatni új életet kaptál Istentől. Hogyan tudod ezt meghálálni?

Az igazi hála az, ha valami olyat tudok csinálni, amivel hasznos vagyok. Úgy érzem, bármilyen munkám is lesz, az a lényeg, hogy szeressem azt, amit csinálok. Nagyon fontos, hogy valami olyat tegyen az ember, amelyben tényleg úgy érzi, hogy értékes tud lenni a többi ember számára.

Hogyan kerültél ide, a Csillagpontra rendezőként?

A mentorom biztatott, hogy ez egy remek helyszín arra, hogy megerősítsem magamat. Ő bátorított, hogy rendezőnek jelentkezsek, és végül össze is jött.

Van valami mottód vagy gondolatod, ami most nagyon fontos az életedben?

A békeségima. Ezt minden reggel el kellett mondanunk a terápia elején a csoportban. Így szól: „Istenem, adj lelki békét annak elfogadására, amin változtatni nem tudok, bátorságot, hogy

változtassak azon, amin tudok, és bölcsességet, hogy felismerjem a kettő közti különbséget.”

Luzsicza Fanni